

сетъ години тая дума още не се употрѣбваше въ Сопотъ.

Защото Иванъ Гърбата бѣше учителъ тамъ. Между тия момчета и азъ бѣхъ.

Учебното заведение на Иванъ Гърбата тогава не се наричаше нито училище (сжщо дума непозната въ селото), нито школо, нито келия, както нѣкъде другаде се наричаха подобни заведения.

Вмѣсто тѣхъ употрѣбваше се: „у Гърбата“. „Отивамъ у Гърбата“; „учихъ се при Гърбата!“

„Свършихъ у Гърбата псалтиря“.

Черковнитѣ букви наричаха „гърбовски!“

Да свършишъ у Гърбата до псалтиря, то бѣше, като да си свършилъ осми класъ на класическа гимназия; да свършишъ месецослова (светчето) — като да си свършилъ университетъ. Месецословътъ бѣше краятъ, омегата, вѣнецътъ на науката; съ него се изчерпваше съкровището на всичкитѣ човѣшки знания.

Училището бѣше въ кжщата на Иванъ Гърбата, въ стаята, дето упражняваше занаята си — терзеликъ. Тъмничка, съ два прозореца къмъ двора, отъ дето видѣлото проникваше презъ хартиитѣ, които замѣняваха стъклата ѝ и презъ дупкитѣ на хартиитѣ, немилостиво изрешетени отъ прѣститѣ ни; потонъ нисъкъ, надвисналъ въ срѣдата, окаденъ, оплютъ отъ мухитѣ на два вѣка, напъстренъ отъ рѣзки и цифри съ тебеширъ, — понеже служеше и за тефтеръ на бай Ивана. До стениитѣ стояха немѣстими дулапи съ халища, черги и козяци вжтре — училището изпълняваше ноше службата на спалня за семей-